

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polkomtel Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej z udziałem zainteresowanego G. Poland Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 czerwca 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz zainteresowanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012 r., , oddalił apelację Polkomtel S.A. w Warszawie (powód) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 lipca 2011 r., w sprawie z udziałem G. Poland Sp. z o.o. w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego; art. 27 ust. 2 i art. 28 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 79 ust. 1 oraz art. 21 art. 22 i art. 24 Prawa telekomunikacyjnego; art. 20 i art. 22 Konstytucji RP, art. 31 ust. 2 pkt 3 lit. a) w

związku z art. 28 ust. 1 pkt 5 lit. b) i c) Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 40, art. 28 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz art. 79 ust. 1, art. 28 ust. 1 i 2 pkt 2-4 oraz pkt 5 lit. b i c Prawa telekomunikacyjnego; art. 18 w związku z art. 15 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie rozstrzygnięcie sprawy co do istoty poprzez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w W. i uchylenie decyzji Prezesa Urzędu z dnia 29 czerwca 2010 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na następujące przesłanki tzw. przedsądu.

Po pierwsze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na potrzebę wyjaśnienia, czy art. 79 ust. 1 PT może być interpretowany w ten sposób, że stanowi on dla operatora publicznej sieci telefonicznej źródło obowiązku do zawarcia z innym przedsiębiorcą telekomunikacyjnym umowy o dostępie telekomunikacyjnym (w tym w zakresie połączenia sieci) w sytuacji, gdy przepis ten – a także jego odpowiednik w prawie wspólnotowym, tj. art. 28 dyrektywy 2002/22 dotyczy relacji dostawcy usług z abonentami? (skarga kasacyjna, s. 3).

Po drugie, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy w związku z art. 79 ust. 1 PT dopuszczalne jest wydanie przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 27 ust. 2 oraz art. 28 ust. 1 PT decyzji zastępującej umowę o dostępie telekomunikacyjnym (w zakresie połączenie sieci) lub decyzji zastępującej porozumienie o zmianie umowy o dostępie telekomunikacyjnym (w zakresie połączenia sieci) bez uprzedniego dokonania wymaganych w świetle art. 21, art. 22 i art. 24 PT czynności? (skarga kasacyjna, s. 3).

Po trzecie, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. powód powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ponieważ jednym z zarzutów odwołania był brak postępowania konsolidacyjnego, które powinno poprzedzać wydanie przez krajowy organ regulacyjny decyzji rozstrzygającej spór między operatorski (skarga kasacyjna, s. 4).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z następujących powodów.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia. Służy przede wszystkim realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, poprzez wspomaganie rozwoju prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), usuwanie rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), kontrolę respektowania podstawowych zasad postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) oraz fundamentalnych reguł wykładni i stosowania przepisów (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Powyższe funkcje postępowania kasacyjnego, przy których interes strony skarżącej w uzyskaniu stanowiska Sądu Najwyższego w jej sprawie schodzi na dalszy plan, mają tę konsekwencję, że zarówno wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący najpierw wskaże kodeksową przesłankę wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a następnie wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych jednostkach redakcyjnych art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego,

na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia jedynie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Podstawy skargi kasacyjnej i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, nawet gdy argumenty leżące u podstaw skargi kasacyjnej oraz wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania są podobne. W ramach przedsądu Sąd Najwyższy bada bowiem tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania.

Odnosząc powyższe założenia do wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że wniosek ten został częściowo nieprawidłowo sformułowany i uzasadniony.

Powód wskazał bowiem jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania tę przesłankę przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem oczywistą zasadność skargi. Natomiast w treści opartego na tej podstawie wniosku o przyjęcie skargi do merytorycznego rozpoznania powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego wykładni art. 79 ust. 1 PT. W dalszej kolejności powód wnosił o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., argumentując, że jest ona oczywiście zasadna, ze względu na nieprzeprowadzenie postępowania konsolidacyjnego. Tymczasem art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. dotyczy tej przesłanki przedsądu, jaką jest nieważność postępowania. Niezależnie od powyższego, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera wyводу, z którego wynikałoby, że doszło do ewidentnego, widocznego *prima facie*, naruszenia art. 18 Prawa telekomunikacyjnego.

Z kolei przedstawione przez powoda do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sprawy w kontekście zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz przedstawionego przez powoda uzasadnienia potrzeby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy sformułowanego przez niego problemu prawnego. Istotą sporu w niniejszej sprawie była zmiana wysokości stawek w rozliczeniach między powodem a zainteresowanym. Sama treść zagadnienia prawnego, jak i

towarzyszący mu wywód, nie zawierają argumentacji odnoszącej się do tego problemu. W uzasadnieniu wniosku powód koncentruje się na polemice ze stanowiskiem Sądów obu instancji w kwestii dopuszczalności zmiany przez Prezesa Urzędu umowy łączącej powoda z zainteresowanym w zakresie stawek za połączenia wychodzące z sieci powoda na numery 800 i 801 w sieci zainteresowanego. O ile polemiczne nawiązanie do argumentacji Sądu drugiej instancji w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest zasadne, gdy służy wykazaniu sprzeczności zapatrywań prawnych wyrażonych w zaskarżonym wyroku z właściwym – zdaniem skarżącego – oraz zgodnym z interesem publicznym rozstrzygnięciem zagadnienia prawnego, to polemika taka nie może jednak zastępować klarownej analizy skoncentrowanej na problemie prawnym wynikającym w danej sprawie. Dodatkowo w uzasadnieniu potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej, ze względu na sformułowane zagadnienie prawne, powód koncentruje się na kwestii dopuszczalności nałożenia na przedsiębiorcę obowiązków w wyniku prounijnej wykładni. Kwestia ta natomiast została już rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy w oparciu o orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości (w sprawie III SZP 2/10). Wbrew wywodom powoda Sąd Apelacyjny, wydając zaskarżony wyrok, nie opierał się z kolei na bezpośredniej skuteczności przepisów dyrektywy, lecz na prounijnej wykładni przepisów prawa krajowego.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 99 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.